

Ја знам твоја и своја права

Добила сам опет твоје писмо... Кажеш да си добро, али да си мало тужан, јер ми нисмо заједно. Шта да ти напишем, шта да ти пошаљем, када знаш...

Да ти на иста питања поново одговарам, нема смисла! Пролазиће као и увијек дани, вртјеће се као луд, тај блиједи непрозирни круг... бићеш ми и бићу ти све даљи и даљи друг.

Али оно што стварно почиње да брине, то је како да дођем до истине?! Очигледно твоје очи не виде оно што писма не могу, изгледа да твоје срце не зна оно што писмо не признаје!

На овом листу хартије пишем ријечи љубавне и шаљем ти сигнале нехајне, притиснуте печатом душе заљубљене.

Вољела бих да те видим и погледам у очи... да ти кажем да ће ми у души владати тама све док ти дрхтајем трена не смислим, кажем, па можда и слажем своја и твоја права.

Имам право да ти мрсим косу, имаш право да ми бројиш пјеге на носу. Имам право да ти плашљиво помилујем руку, имаш право да оставиш трачак топлоте на моме струку.

Имам право да крадем слатке тајне из твога џепа, имаш право да пребројиш све власи мог смеђег репа. Имам право да исплетем њежност око твога врата, имаш право да звуке љетње кишице пошаљеш на моја врата. Имам право да са тобом ћутке размјењујем мисли. Имам право да ме волиш, да од силне радости и чежње полетиш и у ниском лету да ме њежно пољубиш...

По који пут ти причам исто? Вољети, схвати, вољети и бити вољен значи осјећати се чисто! Погледај око себе, још увијек има љубави на овом свијету. Нису толико слабе њене нити ако се пуним срцем весело и храбро плету.

Чекам први дашак вјетра да ти покушам послати оно што ми срце већ дуго таји. И пролазиће дани поново, сад дуго више нећу знати ни шта је код тебе ново...

Да ли сад због већ снажног вјетра нема твог писма, нема ни поштара? Узалуд ћу тако чекати, на истој страни као и ти спавати, ни о чему осим о теби мислити, понекад плакати... чешће вољети.

Николина Грбић

Ја се ноћас бојим себе

И онда дође ово осјећање и потопа ме. Мрсим га из дна душе. Затворена сам између четири тешка камена зида. Кроз те блокове не улази ништа, излази само бијес, пријекор и немоћ. Не осјећам више ситнице које су ме обично радовале. Не, за мене су оне сад зрна сумње у себе, која дебљају тврду пустош. Све је равно и беживотно, мучно једнако као и јуче и дан прије тога. Не могу да се радујем за друге. Њихове сретне тренутке доживљавам као инат и пркос мојој боли и немоћи. Сваки осмијех чујем као птицу ругалицу, чији глас не јењава.

И даље ме мучи. Ја нисам ово изабрала. Покушавам се у то увјерити. Није тешко, јер је увијек неко други крив за моју бољку. И опет, свјесна ироније у тој мисли, ја потајно о пакости коју осјећам због туђих погледа, туђих живота, туђих битисања!

Какво сам ја биће? Закопана у своје незадовољство, не желим живјети својим биједним животом. И у немоћи да тај живот претворим у нешто боље, достојно живљења, ја претурам по прљавом вешу других тражећи начина да на скали јада себе спустим још ниже. Али, онда слиједи нешто још горе...

Сад схватам шта заправо јесам, пакост ишчезава... Њено мјесто заузима празнина... Са пакошћу унутар зидина сам још била човјек. Блокови су постали транспарентни, сада видим шта је са друге стране.

Ништа, пустош... Меланхолија и монотонија безбојног ништавила... Више се не осјећам нелагодно, у ствари, не осјећам ништа. Не видим друге људе. Питам себе у шта сам се претворила без трачка бриге и нервозе. И сада плућам... Заправо, не... Јер ја немам више себе.

Соња Маличевић